

DEEL 1
Nashville, 2020

De schutter die verdekt opgesteld stond, keek nogmaals door zijn vizier om te zien of hij vanaf de plek waar hij zich bevond een vrij schot had en tevreden richtte hij daarna de loop weer naar de grond. Nu begon het wachten op het seintje dat het target onderweg was.

Voorzichtig zette hij het geweer tegen de boom waar hij achterstond, stroopte zijn handschoenen af en begon zijn handen warm te wrijven. Hij grijnsde toen hij dacht aan de lange zoektocht die die avond zou eindigen. Ze waren een tijdje zo dichtbij geweest, hadden enkel nog op het juiste moment gewacht en toen was de man ineens van de radar verdwenen. Maar geduld was een schone zaak en nu ze hem dan eindelijk weer opnieuw getraceerd hadden, zou hij zijn verdiende loon niet meer ontlopen.

De schutter trok zijn handschoenen weer aan en controleerde de status van de prepaid telefoon die hij speciaal voor deze gelegenheid had gekregen. Hij kende het klappen van de zweep, het zou niet zijn eerste afrekening worden en als hij deze goed afrondde, ook niet zijn laatste. Hij prees zichzelf een gelukkig mens. Hij hield van zijn werk en als bonus zorgde het er ook nog eens voor dat hij er riant van kon leven. Hij trok de capuchon van zijn parka nog wat dieper over zijn ogen en leunde tegen de boom, genietend van de adrenaline die, zoals altijd de laatste minuten voor hij in actie mocht komen, door zijn lichaam raasde. Hij luisterde naar zijn verhoogde hartslag en ademde een aantal keer flink in en uit. Daarna sloot hij zijn ogen en ontspande zijn lichaam. De opdracht was duidelijk “Eén clean hoofdschot en daarna je sporen wissen.” Hij wachtte. Zoals afgesproken was, ging de telefoon in zijn zak één keer over en zweeg toen weer. De schutter pakte zijn geweer en draaide zich in de richting van waar hij de auto verwachtte. Hij had de plek perfect uitgekozen en wist dat hij nog tijd genoeg had om het kenteken te controleren wanneer hij de

koplampen van de auto bovenop de heuvel zag verschijnen. Daarna had hij nog een aantal seconden de tijd om aan te leggen en te schieten, hij wist dat hij niet mocht missen. Het doelwit had immers een hoge mate van intelligentie aan de dag gelegd door de manier waarop hij verdwenen was en de kans was groot dat dit opnieuw zou gebeuren als hij de man zou laten ontsnappen en dat zou niet alleen het einde van zijn carrière betekenen.

De auto verscheen bovenaan de hemel en nadat de schutter het kenteken had gecheckt, zette hij het geweer tegen zijn schouder en keek door het vizier. Toen hij zeker wist dat hij de man kon raken, kromde hij zijn vinger en haalde de trekker over, de naslag van het geweer tegen zijn schouder voelend. Hij zag en hoorde het glas aan de bestuurderskant van de nog steeds rijdende auto breken en zonder verder nog af te wachten, ging hij op zijn hurken zitten, schoof het geweer in zijn hoes en begon zijn sporen uit te vegen. Net voor hij wegliep, wierp hij nog één keer een blik op de auto die een stuk verder tot stilstand was gekomen, knikte tevreden en begon aan het tweede gedeelte van zijn werk.